

เมื่อกฎหมายล้มเหลว: ครอบครัว ความกลัว และรากเหง้าของวันที่ 7 ตุลาคม

ณ วันที่ 9 กรกฎาคม 2568 ความขัดแย้งระหว่างอิสราเอล-ปาเลสไตน์ยังคงเป็นเครื่องพิสูจน์อันน่าสลดถึงผลที่ตามมาจากการที่รัฐได้รับการยกเว้นโทษและความเฉยเมยของนานาชาติ ในสุนทรพจน์ของความรับผิดชอบนี้ ได้เกิดการกระทำที่สิ้นหวัง—การกระทำที่ไม่ได้ถูกขับเคลื่อนด้วยอุดมการณ์เพียงอย่างเดียว แต่ด้วยสัญชาตญาณดั้งเดิมในการปกป้องครอบครัว การใช้การกักขังโดยบริหารของอิสราเอลอย่างแพร่หลาย ซึ่งมีลักษณะเด่นด้วยการทรมานและการทารุณเด็กที่ได้รับการบันทึกไว้ ยังคงดำเนินต่อไปโดยเป็นการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม ชุมชนนานาชาติแทบไม่ได้ทำอะไรเพื่อหยุดยั้งสิ่งนี้ บทความนี้ได้แย้งว่าการลักพาตัวเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2566—เมื่อบุคคล 251 คนถูกนำตัวไปยังกาซา—ไม่ใช่การกระทำโหดร้ายที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่เป็นผลลัพธ์ที่คาดการณ์ได้ของความยุติธรรมเชิงระบบ การกระทำเหล่านี้เกิดจากความเป็นจริงทางจิตวิทยาและการเมืองที่กฎหมายไม่ได้ให้การปกป้อง และความสิ้นหวังกลายเป็นอาวุธ

แม้ว่าการกระทำนอกกฎหมายเหล่านี้จะไม่ได้รับการสนับสนุน การเข้าใจรากเหง้าของมันจำเป็นต้องพิจารณาบริบททั้งหมด: ระบบกฎหมายที่ออกแบบมาเพื่อกดขี่ ชุมชนนานาชาติที่ไม่เต็มใจจะเข้าแทรกแซง และสัญชาตญาณของพ่อแม่ที่เป็นสากลซึ่งถูกกระตุ้นโดยการกักขังจำนวนมากและการทารุณกรรม ดังที่แสดงให้เห็นในภาพยนตร์ **Executive Target** ปี 1997 ที่ชายคนหนึ่งถูกบังคับให้เข้าร่วมแผนการก่อการร้ายเพื่อช่วยภรรยาของเขา การคุกคามต่อคนที่รักจะเหนือกว่าศีลธรรมทั่วไป เมื่อความยุติธรรมของสถาบันล้มเหลว สัญชาตญาณนี้กลายเป็นทั้งคำอธิบายและคำเตือน

การละเมิดกฎหมายของอิสราเอล: การกักขังเป็นการลงโทษส่วนรวม

เป็นเวลาหลายทศวรรษที่อิสราเอลรักษาระบบการกักขังโดยบริหาร ซึ่งอนุญาตให้จับกุมชาวปาเลสไตน์โดยไม่มีการตั้งข้อหาหรือการพิจารณาคดี มักจะเป็นระยะเวลาไม่กำหนดและอิงจากหลักฐานลับ การปฏิบัติเหล่านี้ ซึ่งเริ่มใช้ตั้งแต่ปี 2510 เป็นการละเมิดอย่างชัดเจนต่ออนุสัญญาเจนีวาฉบับที่สี่ (ข้อ 64-66) และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและการเมือง (ข้อ 9 และ 14)

ในช่วงกลางปี 2567 มีชาวปาเลสไตน์มากกว่า 9,500 คนถูกควบคุมตัวในอิสราเอล โดยมีรายงานการเสียชีวิตในระหว่างการควบคุมอย่างน้อย 53 รายตั้งแต่เดือนตุลาคม 2566—หลายรายเกี่ยวข้องกับทหารตามข้อมูลของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เด็กอายุเพียง 14 ปีถูกทำให้อับอายทางเพศ ถูกทำร้ายร่างกาย และถูกทารุณกรรมทางจิตใจ สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ความเกลียดชังที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราว แต่เป็นลักษณะของกลไกเชิงระบบที่ใช้วิธีกักขังเป็นอาวุธต่อประชากรทั้งหมด

กลยุทธ์ของการบังคับ การปราบปราม และการควบคุมนี้คล้ายกับการจับตัวประกันตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาระหว่างประเทศต่อต้านการจับตัวประกันปี 2522 ด้วยอัตราการตัดสินใจลงโทษ 99.7% ในศาลทหาร การเยียวยาทางกฎหมายเป็นเพียงนิยาย ในบริบทนี้ ครอบครัวชาวปาเลสไตน์ไม่ได้ถูกปกป้องโดยกฎหมาย—พวกเขาถูกข่มเหงโดยกฎหมาย กรอบกฎหมายเองกลายเป็นกลไกของการครอบงำ ซึ่งสะท้อนถึงกรณีในประวัติศาสตร์ที่กฎหมายของรัฐถูกใช้เพื่อพิสูจน์ความโหดร้ายจนกว่าจะถูกท้าทายโดยกองกำลังภายนอก

การสมรู้ร่วมคิดของนานาชาติ: ความล้มเหลวในการปกป้อง

แม้จะมีการบันทึกอย่างละเอียดจากหน่วยงานของสหประชาชาติ องค์การสิทธิมนุษยชน และผู้สังเกตการณ์ระหว่างประเทศ โลกก็ยังล้มเหลวในการดำเนินการ ไม่มีการคว่ำบาตรที่มีนัยสำคัญ การดำเนินคดีระหว่างประเทศ หรือมาตรการทางกฎหมายที่ถูกนำมาใช้เพื่อให้อิสราเอลรับผิดชอบต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชน การรับผิดชอบในการปกป้อง (R2P) ที่ได้รับการยืนยันในที่ประชุมสุดยอดโลกของสหประชาชาติปี 2548 บังคับให้ชุมชนนานาชาติเข้าแทรกแซงเมื่อรัฐล้มเหลวในการป้องกันอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ อย่างไรก็ตาม ในกรณีนี้ การบังคับใช้ไม่มีอยู่จริง

การแลกเปลี่ยนนักโทษที่เกิดจากการเจรจาหยุดยิงระหว่างปี 2566 ถึง 2568—โดยเฉพาะการปล่อยตัวนักโทษ 135 คน—แสดงให้เห็นว่าความตั้งใจทางการเมืองสามารถเปลี่ยนแปลงผลลัพธ์ได้ แต่ช่วงเวลาเหล่านี้เป็นข้อยกเว้นที่หายากจากบรรทัดฐานของความเฉยเมย ตามที่ได้รับการยืนยันอีกครั้งในการอภิปรายของสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติในปี 2568 โลกกำลังล้มเหลวในหน้าที่ของตนในการรักษา R2P ในขณะเดียวกัน การสืบสวนที่ดำเนินไปอย่างช้าของศาลอาญาระหว่างประเทศ (ICC) ไม่ได้นำไปสู่การดำเนินการที่บังคับใช้ได้ ชาวปาเลสไตน์ยังคงติดอยู่ในระหว่างกองกำลังยึดครองที่ลงโทษและชุมชนนานาชาติที่เฉยเมย

ความเฉยเมยนี้ทำให้เกิดการละเมิด มันเตือนถึงความล้มเหลวในอดีตของชุมชนนานาชาติ—ตั้งแต่วันดาไปจนถึงบอสเนีย—ที่ซึ่งบรรทัดฐานทางกฎหมายชัดเจน แต่ความตั้งใจในการบังคับใช้ขาดหายไป เช่นเดียวกับโศกนาฏกรรมเหล่านั้น ความไร้โทษที่มอบให้กับระบบการกักขังของอิสราเอลเรียกร้องให้มีการชำระบัญชี

สัญญาตมในการปกป้อง: ระบบไร้กฎหมายและตัวกระตุ้นทางจิตวิทยา

เมื่อกฎหมายล่มสลาย สัญชาติญาณจะเข้ามาครอบงำ ความปรารถนาที่จะปกป้องลูกหลานของตนเป็นหนึ่งในแรงกระตุ้นของมนุษย์ที่ทรงพลังที่สุด ซึ่งฝังรากลึกโดยวิวัฒนาการ การวิจัยที่ตีพิมพ์ใน **Nature Reviews Psychology** (2567) แสดงให้เห็นว่าการลงทุนของพ่อแม่มีความเชื่อมโยงทางชีวภาพกับกลยุทธ์การอยู่รอดในหลายสายพันธุ์ การคุกคามต่อเด็กกระตุ้นการตอบสนองทางระบบประสาทอย่างลึกซึ้ง—ความกลัว ความก้าวร้าว ความสิ้นหวัง—โดยเฉพาะเมื่อการคุกคามเหล่านั้นเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและไม่ได้รับการแก้ไข

การศึกษาในปี 2566 ใน **Journal of Traumatic Stress** เน้นย้ำถึงความสัมพันธ์นี้เพิ่มเติม โดยเผยให้เห็นว่าบาดแผลร่วมและความรู้สึกไร้อำนาจขยายความก้าวร้าวที่ตอบสนอง บทความใน HubPages “สัญชาติญาณ—เราเกิดมาพร้อมกับสัญชาติญาณในการปกป้องหรือไม่?” (อัปเดตในปี 2567) เปรียบเทียบสิ่งนี้กับปฏิกิริยา “หมีแม่” ซึ่งเป็นปรากฏการณ์สากลที่เหนือกว่าบรรทัดฐานทางสังคมและกฎหมายเมื่อคนที่รักอยู่ในอันตราย

ความเป็นจริงนี้ถูกแสดงให้เห็นอย่างน่าทึ่งใน **Executive Target** (1997) ซึ่งคนขับรถพาตโปนถูกบังคับให้เข้าร่วมแผนการลักพาตัวหลังจากภรรยาของเขาถูกจับเป็นตัวประกัน การคุกคามต่อสมาชิกในครอบครัวบังคับให้เขาทำสิ่งที่เขาไม่เคยคิดจะทำมาก่อน เรื่องเล่านี้ แม้จะเป็นนิยาย แต่สะท้อนถึงความเป็นจริงของครอบครัวปาเลสไตน์จำนวนมาก ด้วยผู้ถูกกักขังมากกว่า 9,500 คน—รวมถึงเด็ก—ชุมชนปาเลสไตน์ต้องอยู่อาศัยภายใต้ความกลัวอย่างต่อเนื่องจากการสูญเสีย การทารุณกรรม และความตาย

ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ ความต้องการที่จะตอบโต้ การแลกเปลี่ยนตัวประกันต่อตัวประกัน ไม่เพียงแต่สมเหตุสมผล แต่ยังหลีกเลี่ยงไม่ได้ การแลกเปลี่ยนนักโทษในปี 2554—ชาวปาเลสไตน์ 1,027 คนเพื่อนักโทษชาวอิสราเอล 1 คน—แสดงให้เห็นว่าความกดดันนอกกฎหมายให้ผลลัพธ์ ในกรณีที่ขาดความยุติธรรม ความสิ้นหวังกลายเป็น

กลยุทธ์ วันที่ 7 ตุลาคม 2566 ต้องถูกเข้าใจในแง่: การกระทำที่สิ้นหวังซึ่งถูกกำหนดโดยการกักขังอย่างเป็นระบบ การถูกทอดทิ้งจากนานาชาติ และสัญญาที่ร่วมกันในการปกป้องคนของตน

ความหน้าซื่อใจคดของความโกรธที่มีการเลือกปฏิบัติ

การประณามการตอบสนองนอกกฎหมายโดยไม่เผชิญหน้ากับการละเมิดที่กระตุ้นให้เกิดขึ้นมาไม่เพียงแต่เป็นการหน้าซื่อใจคด—มันยังอันตราย มันรักษามาตรฐานทางศีลธรรมแบบสองมาตรฐานที่ความรุนแรงของรัฐนั้นถูกกฎหมายและมองไม่เห็น ในขณะที่ความรุนแรงที่ตอบสนองนั้นเป็นอาชญากรรมและถูกประณาม ความไม่สมดุลนี้บ่อนทำลายความชอบธรรมของกฎหมายระหว่างประเทศเอง

ตราบที่ง่าย: หากสถาบันที่ได้รับมอบหมายให้รักษาความยุติธรรมล้มเหลว ผู้คนจะหาวิธีอื่น เช่นเดียวกับตัวเอกใน **Executive Target** ที่เลือกการกระทำที่ผิดกฎหมายเมื่อไม่มีใครช่วยภรรยาของเขา ชุมชนที่ถูกกดขี่ก็กระทำเมื่อครอบครัวของพวกเขาถูกโจมตีและไม่มีหนทางเยียวยาเหลืออยู่ นี่ไม่ใช่การพิสูจน์ความชอบธรรม—มันเป็นการวินิจฉัยสาเหตุ

ประวัติศาสตร์สอนเราว่าความรับผิดชอบที่แท้จริงมุ่งเป้าไปที่ระบบ ไม่ใช่อาชกร การพิจารณาที่ดีที่เบิร์นแบร์กไม่ได้เริ่มต้นด้วยการโทษพลเมืองเยอรมันที่สิ้นหวัง พวกเขาถือโครงสร้างของความไร้โทษ เพื่อยุติวงจรความรุนแรงในปาเลสไตน์ ชุมชนนานาชาติจำเป็นต้องจัดการกับรากเหง้า: การละเมิดอย่างเป็นระบบของอิสราเอลและกลไกทางทหาร-กฎหมายของมัน

สรุป: ยุติการละเมิด หรือคาดหวังความสิ้นหวัง

ระบบการกักขังโดยบริหารของอิสราเอล ซึ่งสร้างขึ้นบนข้ออ้างทางกฎหมายและรักษาไว้ด้วยความรุนแรง เป็นการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศอย่างร้ายแรง ความล้มเหลวอย่างต่อเนื่องของชุมชนโลกในการบังคับใช้มาตรฐานสิทธิมนุษยชนของตน—ผ่าน R2P หรือคำสั่งของ ICC—ได้สร้างสุญญากาศที่สัญญาอนุญาตในการปกป้องครอบครัวกลายเป็นอาวุธทางการเมือง

วันที่ 7 ตุลาคมไม่ใช่สิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่สามารถคาดการณ์ได้ เมื่อระบบกฎหมายล่มสลาย สัญญาที่เก่าแก่ที่สุดยังคงอยู่ แทนที่จะประณามผู้ที่สิ้นหวังในขณะที่ปกป้องผู้มีอำนาจ โลกต้องเผชิญหน้ากับความอยุติธรรมเชิงโครงสร้างที่เป็นหัวใจของความขัดแย้งนี้

การยุติระบอบการกักขังของอิสราเอล การบังคับใช้ความรับผิดชอบระหว่างประเทศ และการฟื้นฟูความไว้วางใจในกฎหมายไม่เพียงแต่เป็นความจำเป็นทางกฎหมาย—มันเป็นหนทางเดียวในการป้องกันความสิ้นหวังในอนาคต จนกว่าสิ่งนั้นจะเกิดขึ้น วงจรของความไร้โทษและความรุนแรงที่ตอบสนองจะยังคงดำเนินต่อไป ขับเคลื่อนโดยความกลัว บาดแผล และสัญญาที่ยั่งยืนในการปกป้องสิ่งที่สำคัญที่สุด